

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobkyně: **A. A.**, státní příslušnice N. f. r.,
pobytem X
zastoupené Organizací pro pomoc uprchlíkům,
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2017, č. j. OAM-185/LE-BE01-BE04-PS-2017,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou dne 23. 1. 2018 žalovanému, která byla spolu s vyjádřením a správním spisem doručena zdejšímu soudu dne 30. 1. 2018, se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zajistil žalobkyni v X do 15. 4. 2018.
2. Žalobkyně uvedla, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2, § 3, § 68 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) a odst. 3 zákona o azylu.
3. Žalobkyně zejména namítla, že je napadené rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné, protože se žalovaný vůbec nevypořádal se zranitelným postavením žalobkyně. Žalobkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

k tomu uvedla, že cestu do L. zařídila žena z N., která jí přislíbila práci v Evropě. Uvedená žena platila i převaděčům peníze za uvedenou cestu. Následně se žalobkyně sama a bez pomoci z L. dostala do I., kde ji po jistém čase našel muž, který o ní již věděl. Muž ji nutil k poskytování sexuálních služeb, protože má dluh vůči ženě, která ji cestu do L. zaplatila. Uvedený muž zdůraznil, že žalobkyně již přislíbila, že bude pracovat. Žalobkyně však vůbec netušila, že se jedná o poskytování sexuálních služeb. Následně byla nucena pod přímým dohledem a nátlakem tohoto muže vydělávat na splácení dluhu poskytováním sexuálních služeb (přibližně 1 rok a 3 měsíce). Byla podrobena fyzickému a psychickému násilí ze strany muže, který ji měl v I. na starosti, dokud za pomoci jiného muže neutekla. Dodala, že sice v protokolu o podání vysvětlení uvedla, že z vlasti vycestovala sama automobilem a neuvedla, že byla podrobena fyzickému a psychickému násilí v I., ale tato skutečnost ji nemůže být na přítěž vzhledem k citlivé povaze uváděných informací. Podle žalobkyně měl žalovaný na základě praxe (obecně známého faktu, že ženy z N. bývají obětí obchodování s lidmi) a indicií, že se může jednat o zranitelnou osobu, věnovat zhodnocení skutkového stavu podrobněji. Žalobkyně namítá, že v napadeném rozhodnutí, ani v řízení předcházejícím vydání tohoto rozhodnutí, žalovaný vůbec neprovedl pečlivě a individuální posouzení jejího zranitelného postavení, ačkoliv na základě praxe měl zkoumat, zda se nejedná o zranitelnou osobu. Namísto toho žalovaný v jediném odstavci konstatoval, že v jejím případě na základě její výpovědi v rámci řízení o správním vyhoštění, řízení o zajištění a řízení ve věci mezinárodní ochrany nelze dovodit, že by byla zranitelnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu.

4. Podle žalobkyně z ustanovení § 46a odst. 3 zákona o azylu jednoznačně vyplývá, že zákon o azylu klade důraz na ochranu zranitelných osob a stanovuje konkrétní podmínky, za kterých lze zranitelnou osobu zajistit. Základním předpokladem pro správný postup podle tohoto ustanovení je tedy náležité zjištění skutkového stavu a ověření, zda je žadatel o mezinárodní ochranu zranitelnou osobou, či nikoli. Je proto povinností žalovaného (viz § 3 správního řádu ve spojení s § 2 odst. 4 správního řádu) zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný k tomu, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Žalovaný se proto nemůže omezit pouze na skutečnosti uvedené žadatelem v žádosti o mezinárodní ochranu anebo v předchozích správních řízeních (např. v řízení o správním vyhoštění). Žalovaný tedy měl dle žalobkyně aktivně zkoumat, zda žalobkyně není obětí obchodování s lidmi či osobou, která byla podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického nebo sexuálního násilí. Ostatně je podle žalobkyně obecně známo, že ženy původem z N. patří mezi skupiny, které bývají oběťmi obchodování s lidmi a sexuálního zneužívání (viz např. Zpráva o stavu obchodování s lidmi v České republice za rok 2016, dostupná na <http://www.mvcr.cz/clanek/obchod-s-lidmi-dokumenty-924305.aspx>). Žalobkyně rovněž poukázala na zprávu *Transnational Trafficking and the Rule of Law in west Africa: A Threat Assessment* vydanou UNODC (United Nations Office on Drugs and Crime) v červenci 2009. Zpráva se věnuje mimo jiné obchodu s lidmi a uvádí: „Ženy z etnické skupiny E. z B. C. v N. (hovorově označované jako „B.“) začaly v 80 letech (I.) a 90 letech (H.) migrovat do Evropy hledat práci a našly trh pro sexuální služby. Začaly nabírat další ženy z jejich regionu, zaplatily jim cestu a vytvořily systém dlužního otroctví, který se vyvinul v obchod s lidmi. Zdá se, že tento obchod zůstal pod kontrolou obchodníků z kmene E., a N. zůstávají převládajícím africkým národem v rámci prostituce v Evropě. Podle zprávy INTERPOLu z roku 2000, 90 % prostitutek obchodovaných do Evropy bylo z B. C. a jeho okolí. Obdobně i. data týkající se repatriací ukazují, že nejčastěji byly do I. obchodovány oběti z etnika E..“. Ve zprávě se dále

uvádí: „*Etnické sítě jsou často základem organizovaného zločinu a jsou důležité zejména v případě obchodu s lidmi, kde otázka důvěry a donucení je klíčová. Několik studií zdůrazňuje ojedinělý aspekt západoafrického obchodu s lidmi: používání tradičních náboženských rituálů a kouzel k zabezpečení poslušnosti obětí. Woodoo v podstatě nahrazuje násilí a výhrůžky jako prostředky kontroly. Západoafrický obchod s lidmi je zakořeněn v dlužním otroctví. „Obchodník“ nabídne oběti půjčku např. 40 000 – 55 000 USD, která pokryje její nelegální cestu a vytvoří smlouvu, podle níž má být částka vrácena v určitém časovém období. Oběti jsou během cesty doprovázeny většinou mužským doprovodem. V cíli jsou předány místní větví stejné organizace („náboráři“ a vykořisťovatelé jsou často z jedné rodiny). Oběti jsou nuceny k prostituci, dokud dluh není splacen. Dluh může být zvyšován např. přehnanými poplatky za doplňující služby nebo pokutami za nevhodné chování. Když je dluh splacen, oběť může jít. Splacení dluhu může trvat dva až tři roky. Obchodované ženy tak nebývají obětmi únosů, ale jsou zadluženými dělníky a jejich dluh je základem pro vykořisťování.“. Citovaná zpráva UNODC potvrzuje rozšíření obchodu s lidmi v oblasti, odkud žadatelka pochází, a potvrzuje existenci organizované sítě obchodníků s lidmi přímo v B. C.. Žalovaný se však přes skutečnost, že mu jsou známy zprávy o zneužívání n. žen v I., s touto skutečností vůbec nevypořádal a pouze konstatoval, že v případě výše jmenované se nejedná o zranitelnou osobu.*

5. Žalobkyně dále namítla, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu i v souvislosti s využitím mírnějších opatření. Žalovaný pouze zrekapituloval informace získané ze spisového materiálu příslušných složek Policie ČR a věnoval se vlastní úvaze o účelovosti podané žádosti o mezinárodní ochranu, ale nijak se nezabýval využitím alternativ k zajištění tak, jak to zákon ukládá. Přitom dle žalobkyně všechny okolnosti svědčí ve prospěch závěru, že žalobkyně bude v budoucnu se správními orgány spolupracovat. Žalovaný se tak dle žalobkyně omezil na velice stručné konstatování, čímž zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
6. Žalobkyně závěrem namítla, že nedostatečně je odůvodněna také délka trvání jejího zajištění. Podle jejího mínění se žalovaný zabýval nikoliv přiměřenou, ale jeho maximální délkou. Z rozhodnutí musí být zřejmé, jak dlouho je žadatele o azyl nezbytné držet v zařízení pro zajištění cizinců s ohledem na dosažení sledovaného cíle, nikoliv jak dlouho je to maximálně možné. Délka trvání zajištění na 110 dnů tak není z pohledu žalobkyně přiměřená a budí dojem účelovosti. Žalobkyně v tomto ohledu poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2015, č. j. 7 Azs 251/2015-66, v němž soud uvedl: „*Vymezení konkrétní doby trvání povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, je věcí správního uvážení ministerstva. Proto musí být z rozhodnutí seznatelné, na základě jakých konkrétních úvah, s přihlédnutím ke specifickým a okolnostem konkrétního případu, ministerstvo tuto dobu stanovilo.*“ Podle žalobkyně žalovaný nepromítl individuální okolnosti případu žalobkyně do odůvodnění délky zajištění a pouze obecně zhodnotil délku trvání řízení o mezinárodní ochraně. I z tohoto důvodu by dle žalobkyně mělo být napadené rozhodnutí zrušeno pro nepřezkoumatelnost.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K žalobním námitkám vztahujícím se k nezákonnosti jeho rozhodnutí a nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu žalovaný uvedl, že je přesvědčen, že z napadeného rozhodnutí je jasné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých

konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k domněnce, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Doplnil, že dle ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může Ministerstvo vnitra rozhodnout v případě nutnosti o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

8. Žalovaný z informací poskytnutých příslušnými složkami Policie ČR dle § 87 odst. 1 zákona o azylu zjistil, že žalobkyně byla rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie P. kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „OPKPE P.“) ze dne 21. 12. 2017, č. j. KRPP-189147-5/ČJ-2017-030022, zajištěna podle ustanovení § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a umístěna do X za účelem realizace správního vyhoštění. Důvodem jejího zajištění byla skutečnost, že byla dne 18. 12. 2017 kontrolována v mezinárodní autobusové lince směřující na území S. r. N.. K prokázání své totožnosti nepředložila žádný doklad totožnosti. Při podrobnější prohlídce prostoru sedadla v autobuse, kde žalobkyně seděla, byl nalezen padělek Identifikační karty I. a online jízdenka. Vzhledem k tomu, že nebyla žalobkyně oprávněna k pobytu na území S. r. N., byla dne 19. 12. 2017 předána v rámci Readmisní dohody ze S. r. N. do České republiky hlídce OPKPE P.. Následnou lustrací bylo zjištěno, že žalobkyně není oprávněna k pobytu ani na území České republiky a dne 21. 12. 2017 s ní bylo zahájeno správní řízení ve věci opuštění území České republiky. Žalobkyně byla zajištěna, neboť svým jednáním porušovala právní předpisy České republiky i Evropské unie, když svévolně a vědomě neoprávněně pobývala na území České republiky bez platného víza či jiného oprávnění k pobytu ode dne 19. 12. 2017, z čehož je patrná neúcta žalobkyně k právnímu systému České republiky a OPKPE P. tedy dospěl k závěru, že v jejím případě existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti vycestovat z území České republiky a že bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Dne 26. 12. 2017 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedla, že potřebuje mezinárodní ochranu, a proto o ni žádá. Na základě těchto zjištění žalovaný rozhodl o zajištění žalobkyně v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
9. Žalovaný připomněl, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu: „V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadatelé hrozí vyhoštění, existuje vyvrátitelná domněnka, že tato žádost byla účelová“ (viz rozsudek ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008-48), přičemž podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2016, č. j. 7 Azs 55/2016-55, je případná účelovost podané žádosti speciálním důvodem pro zajištění cizince na základě ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
10. K námitce týkající se nedostatečného zvážení alternativ k povinnosti setrvat v zařízení v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný uvedl, že se s danými skutečnostmi plně vypořádal ve svém rozhodnutí na straně 4, kde mimo jiné uvedl, že by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo v případě jmenované účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobkyně podle žalovaného svědčí nejen její

naprosté nerespektování právního řádu i jí uložených povinností, ale také její zcela účelové jednání.

11. K námitce týkající stanovené doby zajištění na 110 dní, žalovaný uvedl, že podle jeho názoru jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobkyně, které dle žalovaného svědčí pro závěr, že zajištění po dobu 110 dní je zcela přiměřené. Těmito okolnostmi jsou předpokládaná délka řízení o mezinárodní ochraně a případného soudního přezkumu, neochota vycestovat z území České republiky, řízení o správním vyhoštění, neexistence významných vazeb na území České republiky. Výčet těchto okolností považuje správní orgán za zcela dostačující a plně vystihující důvody přijatého řešení. Žalovaný trvá na tom, že jeho závěr stran délky zajištění žalobkyně v Zařízení pro zajištění cizinců neodporuje principu zákazu libovůle, diskriminace, neodporuje lidské důstojnosti, neporušuje princip proporcionality ani rovnosti.
12. K námitce nedostatečného posouzení zranitelnosti žalobkyně žalovaný uvedl, že v průběhu správního řízení nebylo jakkoliv prokázáno, ani žalobkyně neuvedla skutečnosti, na základě kterých by mohla být považována za osobu zranitelnou, se kterou by takto mělo být dále zacházeno. S ohledem na tuto skutečnost žalovaný považuje danou námitku za nedůvodnou.
13. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno jeho rozhodnutí ve věci, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti:

14. Z rozhodnutí OPKPE P. ze dne 21. 12. 2017, č. j. KRPP-189147-5/ČJ-2017-030022, soud zjistil, že žalobkyně byla dne 18. 12. 2017 kontrolována v mezinárodní autobusové lince společnosti D. A. P. – M. na území S. r. N.. K prokázání své totožnosti nepředložila žádný doklad, ale při prohlídce místa, kde seděla, byl nalezen padělek Identifikační karty I. a online jízdenka. Žalobkyně při podání vysvětlení dne 20. 12. 2017 uvedla, že se jmenuje G. S. M., nar. X, státní příslušnost N., bytem B., ulice A.. Vystupovala také jako G. M., nar. X, státní příslušnost N.. V průběhu sepisování protokolu o podání vysvětlení žalobkyně uvedla, že se skutečně jmenuje A. A. nar. X, státní příslušnost N., bytem B., ulice A.. Z N. vycestovala v dubnu 2016 sama autem do T., kde pobývala přibližně 7 měsíců. Následně odcestovala lodí do I.. Asi po týdenním pobytu ve městě T. odjela do N. a v červnu 2017 odcestovala do města L. T. C.. Zavolala svému příteli (J. O.) z N., o němž věděla, že je v I., aby se k ní připojil. Spolu s ním dne 17. 12. 2017 v 13:00 odcestovali z Ř. autobusem do N., kde chtěli požádat o pomoc, protože žalobkyně nemá ráda I.. Cestu jim pomohl zařídit nějaký černoš, který žalobkyni opatřil jízdenku a falešný doklad, který si žalobkyně opatřila proto, že chtěla cestovat. Autobusem přijeli do P. na F., odkud odjížděli dne 18. 12. 2017 v 13:50 do N. (M.).
15. Podle protokolu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, který je mylně datován 28. 9. 2017 (pozn. soudu: zřejmě má být uvedeno 28. 12. 2017, neboť žalobkyně

podala žádost o mezinárodní ochranu 26. 12. 2017) se žalobkyně jmenuje A. A., nar. X v B. C. v N., cestovní doklad nemá, je křesťanka a dorozumí se anglicky a jazykem E.. Z N. měla vycestovat do L. dne 20. 4. 2016 a odtud člunem do I.. Z moře ji zachránila loď i. pobřežní stráž, ale přesné místo si žalobkyně nepamatuje (asi město T.). Po týdnu žalobkyně odjela do N., kde byla pět měsíců a dalších pět v městě L.. O azyl v I. nežádala, ale měla právníka, který pro ni nějaké dokumenty vyřizoval. Z I. cestovala autobusem do N. přes Českou republiku, na jejíž území vstoupila dne 18. 12. 2017. K dotazu za své zdraví uvedla, že je v pořádku. Svou žádost o mezinárodní ochranu odůvodnila tím, že ji potřebuje.

16. Žalovaný napadeným rozhodnutím podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajistil žalobkyni v zařízení pro zajištění cizinců, a to podle § 46a odst. 5 zákona o pobytu cizinců do 15. 4. 2018.
17. Soud rozsudkem ze dne 2. 2. 2018, č. j. 52 A 1/2018-23, zamítl žalobu podanou dne 23. 1. 2018, neboť dospěl k závěru, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla, že by byla obětí obchodování s lidmi, a proto se žalovaný neměl důvod touto problematikou zabývat. Současně soud neshledal zprávu organizace L. S. Č. r. o. p. s., podle které byla žalobkyně předmětem obchodování s lidmi a v případě jejího návratu do I. hrozí obnovení této situace, věrohodnou.
18. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 6. 2019, č. j. 4 Azs 62/2018-57, zrušil rozsudek zdejšího soudu, neboť dospěl k závěru, že zdejší soud hodnotil zprávu organizace L. S. Č. r. o. p. s., aniž by s ní provedl důkaz, což je vadou řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a vrátil věc zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud uložil zdejšímu soudu, aby znovu uvážil o žalobkynině navrženém důkazu, a aby jej nejprve provedl, pokud jej bude zdejší soud chtít jakýmkoliv způsobem hodnotit.

V posuzované věci soud vyšel z následně uvedené právní úpravy:

19. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců: „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
20. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkynině uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.). Soud přitom postupoval podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 25. 6. 2019, č. j. 4 Azs 62/2018-57, jímž byl zrušen předcházející rozsudek zdejšího soudu ze dne 2. 2. 2018, č. j. 52 A 1/2018-23, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení s tím, že je na soudu, aby znovu uvážil o žalobkynině navrženém důkazu, a případné hodnocení učinil po jeho provedení. Soud neshledal k provedení žalobkynině navrhaného důkazu – zprávy neziskové organizace L. S. Č. r. o. p. s. ze dne 1. 2. 2018, důvod. Skutkový stav věci byl

zjištěn pro účely posouzení relevance žalobních tvrzení dostatečným způsobem na základě správního spisu, a proto by bylo doplňování důkazních prostředků neúčelné. Soud tedy v předmětné věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení takový postup soud akceptovali.

21. Soud předně k rozsáhlé argumentaci žalobkyně, že je zranitelnou osobou, neboť byla nucena k poskytování sexuálních služeb, což měl žalovaný i bez tvrzení žalobkyně náležitě prověřit, konstatuje, že příběh žalobkyně o jejím odjezdu z vlasti a sexuálním otroctví v I. popsany v žalobě (doplněný o odkazy na zprávu United Nations Office on Drugs and Crime - Transnational Trafficking and the Rule of Law in West Africa: A Threat Assessment a Zprávu o stavu obchodování s lidmi v České republice za rok 2016) neodpovídá tomu, co žalobkyně uvedla v řízení vedeném OPKPE P.. Žalovaný, který v napadeném rozhodnutí vycházel ze zjištění OPKPE P., tak neměl žádný důvod se domnívat, že žalobkyně je zranitelnou osobou. Argumentace žalobkyně, že měl tuto skutečnost prověřit již na základě toho, že je státní příslušnicí N. a pochází z města B. C., neobstojí. Soud jednak konstatuje, že žalovaný se při osobním pohovoru žalobkyně tázal na průběh její cesty z vlasti na území České republiky, zdravotní stav a důvody žádosti o mezinárodní ochranu (přičemž žalobkyně popsala cestu, odpověděla, že je zdravá a že o ochranu žádá, protože ji potřebuje). Lze tedy konstatovat, že se žalovaný dostatečným způsobem pokusil prověřit okolnosti případu žalobkyně. Žalobkyně však nenaznačila žádné potíže a pouze potvrdila dosavadní zjištění OPKPE P.. Mimo to soud připomíná, že se v projednávaném případě jednalo o tzv. „přezajištění“ (zajištění žalobkyně, která po svém zajištění podle zákona o pobytu cizinců podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, a rozhoduje se o jejím zajištění podle zákona o azylu), při kterém je žalovaný vázán přísnými lhůtami k vydání rozhodnutí. V takovém případě žalovaný správně vycházel z dosavadních skutkových zjištění OPKPE P., potvrzených výpovědí žalobkyně při osobním pohovoru. Žalovanému proto nelze klást za vinu nedostatečné zjištění konkrétních okolností případu, když žalobkyně neuvedla žádné důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu a svou výpověď o průběhu cesty změnila teprve při podání žaloby. Soud na základě uvedených skutečností konstatuje, že žalovaný vynaložil veškeré možné úsilí, které po něm bylo možné při „přezajištění“ rozumně požadovat, a námitka žalobkyně tedy není důvodná.
22. Žalovaný tedy zcela správně na projednávaný případ aplikovat ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť na základě skutkových zjištění OPKPE P. srozumitelně dovodil, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců teprve v souvislosti s jejím zajištěním policejními orgány za účelem opuštění území České republiky, na základě čehož dovodil, že byla podána účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Soud v této úvaze žalovaného neshledává žádné pochybení, neboť žalovaný posoudil splnění všech zákonných podmínek (podmínkou neúčinnosti zvláštních opatření se soud zabýval v souvislosti s námitkou žalobkyně, že žalovaný nevážil jejich uplatnění, níže) aplikace tohoto ustanovení zákona o pobytu cizinců a svou úvahu srozumitelně popsal.
23. Soud k související námitce žalobkyně, že žalovaný nevážil možnost uplatnění zvláštních opatření, konstatuje, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí jasně uvedl, že jeho závěr o neúčinnosti zvláštních opatření je založen na tom, že žalobkyně prokazovala svou totožnost padělaným průkazem občana I. znějícím na jméno G. M.. Mimo to žalovaný poukázal na nerespektování právního pořádku Evropské unie a účelové jednání

žalobkyně, z něž žalovaný dovodil, že cílem žalobkyně není získání ochrany před pronásledováním, nýbrž snaha vyhnout se zajištění a vyhoštění. Vzhledem k tomu, že žalobkyně nedisponuje žádným dokladem totožnosti a podle rozhodnutí OPKPE P. ze dne 21. 12. 2017, č. j. KRPP-189147-5/ČJ-2017-030022, vystupovala jako G. M., narozená X, jako G. M., narozená X a jako A. A., narozená X, není její jednání způsobilé poskytnout jakoukoliv záruku dodržování uložených povinností. Soud se proto s úvahou i závěrem žalovaného o neúčinnosti uplatnění zvláštních opatření plně ztotožňuje a námitku nepovažuje za důvodnou.

24. Soud k námitce žalobkyně týkající se délky zajištění předně poznamenává, že pokud je účelem opatření podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajistit účast žadatele v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, je z povahy věci zřejmé, že toto zajištění musí trvat po celou dobu řízení. Tomu rovněž odpovídá vymezení důvodů ukončení zajištění podle § 46a odst. 12 zákona o azylu. Žalovaný má obecně na rozhodnutí o žádosti lhůtu k rozhodnutí 6 měsíců, ale i jeho nejkratší lhůta činí 30 dní. Žalobu proti rozhodnutí ministerstva lze podat ve lhůtě 15 dní od doručení rozhodnutí a soud má na rozhodnutí věci 60 dní od bezvadného podání žaloby. I v případě nejkratší možné lhůty bez započtení dní nebytných na doručení písemností činí dohromady lhůta ke kompletnímu přezkumu žádosti o mezinárodní ochranu 105 dní. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí provedl obdobnou úvahu s tím, že očekává rozhodnutí ve věci do 90 dní a pro účely doručování započtl dobu 5 dní, kterou lze dle zkušeností soudu považovat za téměř podhodnocenou. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že odpovídající doba zajištění činí 110 dní. Jak soud výše ověřil, stanovil žalovaný lhůtu na základě zákonem stanovených lhůt zcela přiměřenou, přičemž svou úvahu pečlivě odůvodnil, a námitka žalobkyně proto není důvodná.
25. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
26. Soud dále výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. srpna 2019

Olga Stránská, v. r.
soudkyně